

свѣтъ, който промышлява и за най малкытъ птици и растения, не ще ги остави съвсѣмъ. Подырь прѣпоръчва милостынята, като съкровище неотемлемо и ненавѣтуемо, и приготвенъето за неизвѣстный часъ смъртнѣй; тѣзи поръчка заѣчва съсъ притчата за вѣрнѣйтъ и благоразумнѣйтъ домостроитель, и за слугата който бѣше съслужителитѣ си, и за другѣйтъ който знаѣше волята на господарѣтъ си, но не я правѣше. Подырь изевява, че голѣмо желаніе има да приеме кръщеніето на страданіето, и че е дошелъ да тури разделеніе на земята, като загатваше, че които го обычатъ и отъ сжщитѣ си роднины ще са гонжѣтъ. Слѣдъ туй изобличава Фарисейтъ, че отъ състояніето на вѣтърѣтъ заключаватъ таквозъ или онагвозъ врѣме, а отъ знаменіята които ставатъ не щѣтъ да припознажѣтъ дохожданъето на Мессія. Най послѣ съвѣтува сѣкнѣй отъ само-себе си да разсжжда за праведното, и да не са сжди съ противникѣтъ. (Лѣк. ѳі. 2 —.)

§- 44. *Иисусъ прѣдставя непокаяніето пагубно, и окайва Иерусалимъ като пророкоубійца.*

Като чу отъ нѣкого отъ присжтствующѣтъ, че Пилатъ смѣси кръвѣта на нѣкои Галилеаны съ жъртвытъ имъ, Иисусъ рече, че както тѣзи Галилеаны не бѣхж по лошы отъ другѣтъ Галилеаны, и както смазанытъ отъ кулата на Силоамската кжпалница не бѣхж по грѣшны отъ сичкытъ Иерусалимляны, че пакъ са погубихж, подобно и вый ще са погубите, ако не са покаите. А за да не оставатъ въ непокаяніе, като разбиратъ злѣ Божественното дълготърпеніе, казва имъ притчата на безплодната смоковница. Подырь като поучаваше въ едно съборище, ищѣри въ сжботенъ день жената, която бѣше осемнайсетъ години тежко болѣдувала, и